

digheder: han skal i Forhør, der opbages Forbrydelser, hvori han tidligere har været impliceret eller med Hensyn til hvilke han kan afgive Vidnesbyrd; han bringes da ud af Cellen, og bliver afhentet for at konfronteres med andre Forbrydere.

At en saadan Afbrydelse skulde bevirke, at En, der havde henholdt længere Tid i eensomt Fængsel, ikke skulde nyde godt af den Forkortelse, der ellers er indrømmet, det synes mig at være ubilligt, og det turde derfor have Endeel for sig, hvad Udkastet tilfigter, at det overlades til Administrationen, Fængselsdirecteuren at afgjøre, hvorvidt en saadan Afbrydelse skal medføre Afkortelse i Straffetiden eller ikke. Om det høitærede Thing imidlertid skulde vedtage det af Udvalget med Hensyn til dette Punkt stillede Endringsforslag, finder jeg ikke denne Forandring af en saadan Vigtighed, at jeg vilde finde nogen Betænkelighed ved at indstille Loven til Sanction med en saadan Forandring. — Forsaavidt Udvalget har fundet Anledning til at bestemme, hvad der skal forstaaes ved en Maaned, nemlig 30 Dage, da kan jeg Intet have derimod at erindre. Derimod maa jeg bestemt modsætte mig det Forslag, som det ærede Udvalg har stillet til § 3. Udvalget er nemlig enigt i, at de, der ved Lovens Emanation allerede henholdt i de nuværende Straffeanstalter, ikke have noget Retsskrav paa at fordre, at de skulle blive henholdt der og blive behandlet paa den Maade, hvorpaa de hidtil have været behandlet. Men, naar man er enig derom, saa forekommer der mig ingen Anledning at være til at spørge Fangerne, hvad der er deres Duffe eller ikke deres Duffe.

Det har nemlig nogen Betænkelighed ved sig at indlade sig derpaa, hvad vistnok Enhver, der er bekendt med Populationen i en Straffeanstalt og med den Disciplin, der skal findes, maa erkjende. Det er i Udkastets § 3 bestemt, at Justitsministeren, naar Loven er kommen ud og skal bringes til Anvendelse, skal afgjøre, hvilke af de Fanger, der henholdt i de nuværende Forbedringshuse, der skulle henslyttes til Arbejde i Enkeltcelle og hvilke ikke, og ligesom enhver fornuftig Administration af Fængslerne vil tage Hensyn til Fangernes rimelige Duffer, saaledes vil vistnok ogsaa Ministeriet i den

Henseende lade sig lede af saadanne Hensyn. Men, naar der i Loven udtrykkeligt staaer, at der skal tages Hensyn til Fangernes Duffer, en Bestemmelse, som ikke kan blive Fangerne ubekjendt, saa regne Fangerne paa, at der skal tages Hensyn til deres Duffer, men det er ikke sagt, at man kan tage slige Hensyn, det er endog rimeligt, at det netop vil være de Fanger, man helst ønskede underkastede det nye System, som ville udtale Duffet om, at de maae blive i de ældre Straffeanstalter og ikke overføres til Enkeltceller. Men, naar man nu ikke opfylder dette Duffe, og der kan jo være Grunde, hvorfor man ikke kan gøre det, og de altsaa henslyttes i Enkeltcelle, saa vil de komme derind med Følger, som ville gøre dem mindre tilgængelige for den Forbedring, som er Cellesystemets Blemme; det vilde mulig endog forhærde dem, gøre dem vrangvillige og besværliggjøre Disciplinen. — Af disse Grunde troer jeg altsaa, at denne Tilføining til § 3 bør udelades. Jeg skal tilføie, at jeg angaaende dette Punkt har confereret med Overinspectoren for Fængselsvæsenet, og han har bestemt modsat sig det, navnlig af de Grunde, jeg har tilladt mig at udtale. Det er en Selvsølge, at § 4 udgaaer, naar den foreslaaede Forandring i § 1, hvorved jeg Intet har at erindre, foretages. Ligeledes finder jeg Intet at erindre mod, at § 5 udgaaer. Man havde valgt den deri angivne Tid, fordi med denne Finantsaaret begynder, men jeg erkjender, at det ikke staaer i Forbindelse hermed, og der kan derfor ikke være Noget til Hinder for, at Loven træder i Kraft med sin Emanation. — Naar den ærede Ordfører har udtalt sig om en egen Arbejdsanstalt, Bods-fængsel for Børn, da er det et Punkt, hvorpaa Ministeriets Opmærksomhed allerede tidligere har været henledet, og man vil vistnok ikke lade denne Side af Sagen ude af Betragtning. Naar den ærede Ordfører dernæst har yttret, at han for sit Bedkommende, saafremt jeg Intet vilde have at erindre derimod, vilde være tilbøielig til at optage en Bestemmelse, der forandrede Straffen for Løsgænger og Bettleri, da drifter jeg mig ikke til at give mit Samtykke til, at en saadan Bestemmelse allerede optages i denne Lov. Jeg håaber, at om ikke lang Tid skal en ny